

SZTASKÓ RICHARD

Aggodalomra semmi ok

Még nem aludt, s egy véletlen mozdulatnak köszönhetően – megpiszkálta a bedugult orrát, hogy levegőhöz jusson – eleredt a vére, s azzal, hogy a hátáról megpróbált az éjjeliszekrény felé fordulni a papír zsebkendőkhöz, a friss, meleg vér lecsöppent a parkettára; de sajnos a cseppekből jutott a párnára is. Sarkadi tudta, ha nem lép a cselekvés útjára – azaz nem tünteti el azonnal a kéretlen foltokat –, a vér megszárad, és azt már csak az olló szedheti ki a huzatból. Ami rettenetes lenne, emlékeztette magát Sarkadi, hiszen egy vagy két nappal ezelőtt lett „fölvatva” a párnahuzat: a régi elkopott, a sok mosástól megfáradt az anyag, a felesége pedig úgy döntött, ideje váltani. A harmonikus, üde, zöld alapon fehér levélminta jó választásnak bizonyult.

„Muszáj kiszednem a foltot, különben V. dührohamot kap.”

Sarkadi nem állt távol az igazságtól, hírhedt kétbalkezessége több bosszúságot okozott a feleségének, mint örömet. Legutóbb a V. szüleitől megörökölt porcelánkészlet egy darabját – egy piros virágokkal díszített kávéscsészét – sikerült összetörnie: éppen a konyhaszekrényben matatott (a kivetőpántot próbálta meghúzni, ne álljon csálén a szekrényajtó), amikor megtörtént a baj: a lesodort csésze hangos csattanással millió darabra tört a járólapon. A felesége szinte nyomban ott termett a zajra, és ahogy végignézett a férjén és a halott csészén, tekintetében lemondás és szánalom különös, vegyítiszta elegye remegett.

Sarkadi – hangtalan, nehogy a mellette szuszogó V.-t fölébressze – egy papír zsebkendő galacsint helyezett az orrába, majd a párnáját átölelve kilopakodott a fürdőszobába. Még azután is a torkában dobogott a szíve, hogy behúzta maga mögött az ajtót. Hogy megnyugodjék, apránként fölidézte azt, amit még gyerekkorában tanult, ilyenkor a leghatékonyabb módszer a foltok mosószappannal való bedörzsölése és azoknak hideg vizes öblítése. Ha jól dolgozik, sikerül annyira föllazítania a foltot, hogy másnap elegendő lesz a negyedórás program a mosógépben, a zöld-fehér leveles párnahuzat szebb lesz, mint amikor újonnan kicsomagolták a nejlonból.

„De hol tartja V. a mosószappant?”

Sarkadi többször is körülnézett az ismerős polcokon, de sehol sem találta a remélt-vágyott szappant, ráadásul kutakodás közben ügyelnie kellett arra is, hogy szükséges és életmentő tevékenysége csupán minimális hangadással járjon. Ha a felesége idő előtt – jelentsen ez bármit is – föléb-

SZTASKÓ RICHARD (1987, Budapest) magyar-kommunikáció szakos tanárként végzett az Eszterházy Károly Főiskolán, drámatanárként a Károli Gáspár Egyetemen. Egy budapesti gimnáziumban tanít. Novellái rendszeresen jelennek meg szépirodalmi folyóiratokban.

red, és meglátja a férjét alsógatyában, papír zsebkendővel tamponált orral, amint a fürdőszobában babrál... jobb bele se gondolni.

A szappan nem lett meg, viszont valódi kincs találtatott helyette. Örömeiben – mikor Sarkadi meglátta a folttisztító adalékot – kis híján fölkacagott, de tudta, vissza kell fognia magát; ha jól dolgozik, pár perc alatt végez, másnap reggel pedig szégyenkezés nélkül mondhatja el V.-nek, milyen hősiesen állta a sarat, a megszokott teszetoszaságát legyőzve megoldott egy felmerülő problémát – ráadásul egyedül, mások segítségével nélkül.

Amikor óvatos mozdulatokkal lehúzta a huzatot a párnáról, Sarkadi észrevette, a gond nagyobb a vártnál: a vérzés átütött, s nemcsak a huzat, hanem maga a párna is véres. Két folt kétszer több idő, ami épp elég arra, hogy a felesége fölbredjen, benyisson, aztán nyugtázza férje kora hajnalhoz egyáltalában nem illő tevékenységét. Ráadásul a párna „sérüléséből” fakadóan nem is lesz min aludnia, jobb esetben a takaróját gyűrheti a feje alá, végső elkeseredésében pedig a kinti kanapé díszpárnái közül választhat egyet.

A folttisztító adalék praktikusnak bizonyult, az adagolófej apró keféjének köszönhetően a vegyszer egyenletesen terült el az anyagon, mélyen átjárva a nem kívánt foltot. A termékleírás szerint az adalék hatékony zsíroldő formulája mindenféle textíliából eltávolítja a makacs zsír- és fehérjetartalmú foltokat, az olajat, vért vagy sminkfoltokat. Sarkadi nem sok reményt fűzött a dologhoz, viszont a siker érdekében most kénytelen volt a saját márkás termékekhez kapcsolódó, veleszületett előítéletét félretenni.

Határozott mozdulatokkal látott neki a párnahuzatnak. Az élénkpiros folt a tisztítónak köszönhetően világosbarnává, kicsivel később sárgás árnyalatúvá változott. Az egyenletes, kitartó dörzsölés nyomán jelentős mennyiségű és – meglepő módon – kellemes illatot árasztó hab keletkezett a huzaton; Sarkadinak úgy tűnt: nem lőtt mellé. Az adalék működik, mégpedig olyannyira, hogy még egy tréfás megjegyzés is kiszaladt a száján: hol folt, hol nem folt.

Néhány pillanattal később serény munkája meghozta gyümölcsét: a párnahuzatról eltűnt a szennyeződés. Sarkadi leheletvékony hideg vízszaggárral leöblítette az édeskésen illatozó habot, a huzat átázott sarkát pedig kicsavarta a mosdókagylóba. Míg erőlködött, volt ideje megnézni magát a tükörben. A tompa lámpafényben szálnalmas látványt nyújtott, az orrából kilógó hevenyészett, papír zsebkendő tamponról már nem is beszélve.

„Legalább több dolgot már nem vérzek össze.”

A párna – így, huzat nélkül, szeplőtelenül – eléggé siralmasnak tűnt. Mindenféle foltok tarkították (tenyérszíni nagyságú sötét árnyalatok elszórtan itt és ott), eredetük bizonytalansága pedig tovább fokozta Sarkadi rosszallását. Nincs mese, azt a kétszáz forint méretű „vérpettyet” neki kell eltüntetnie; szerencsére, aggodalomra semmi ok, mint azt a mellékelt ábra

is mutatja, ez a kefés folttisztító adalék képes megbirkózni (akárcsak Sarkadi) a rászakadt teherrel.

Meg se hallotta, hogy nyílik a fürdőszobaajtó. Csak a tükörbe sandítva vette észre V.-t, ott állt mögötte, kérdőre vont szemöldökkel.

– Hát te?

Sarkadi, mielőtt válaszolt volna, magabiztos mozdulattal a mosdókagylóba facsarta a kiöblített párnaveget, aztán nyelt egy nagyot, s töviről hegyire elmesélt mindent: az orrvérzéstől kezdve a tamponáláson át a sikeres folttisztításig.

V. csöndben hallgatott, úgy tűnt, mintha nem is igazán érdekelné ez a kiselőadás.

„Talán valami rosszat tettem?”

A büntudattal keveredő gondolat egy pillanatra összeszorította Sarkadi halántékát. Hiszen ő ártatlan. Éppen azon van, hogy helyrehozzon valamit; mert nem arról van szó, hogy hajnalok hajnalán kisunnyog a fürdőszobába, és a kád szélére ülve olyasmit cselekszik, ami nem illendő. Pontosán az ellenkezője történik, és felesége hallgatásának nem lehet más oka, csupán a kíváncsiság a történetek kapcsán, esetleg a büszkeség, hogy lám, a férje mégsem egy elveszett lélek. Végül megegyeztek abban, hogy délelőtt mind a huzat, mind a párna ki lesz mosva, s ha szerencséjük van, estére meg is száradnak.

Miután Sarkadi egyedül maradt a fürdőszobában – V. egy „ne maradj sokáig”-ot mondva elment a mosdóba, aztán visszafeküdt aludni –, a kicsavart s immáron foltmentes „garnitúrát” a kád szélére terítette, majd neki látott rendbe tenni az orrát. A papír zsebkendő tamponát óvatosan kihúzta, a vége teljesen elázott a csillogó, mélybordó vértől, de legalább – sóhajtott fel elégedetten – célt ért: elállt a vérzés. A tükör melletti polcról elvett tiszta zsebkendőbe kifújta az orrát; alvadt, nyákos vérdarabok csapódtak a tenyerébe.

„Most már kapok levegőt is.”

Sarkadi elégedetten mosolygott a tükörből rásandító, gyűrött arcú férfira. Úgy döntött, nem szórakozik a kanapé díszpárnáival, erre a pár óra, ami még hátravan az éjszakából, neki tökéletesen megfelel, ha a takaróját gyűri a feje alá.

Kezet mosott, lekapcsolta a lámpát, és megindult a háló felé, de térérzékelése a hirtelen beálló sötétet nem tudott mit kezdeni, emiatt a jobb kis lábujját sikeresen odakoppintotta a cipős szekrény oldalába. Sarkadi csak remélni tudta, hogy az ösztönösen kiszakadó „Bassza meg!” nem ébresztette föl békésen szuszogó feleségét, aki meglehet, éppen abban a pillanatban bukkant rá a boldogságra valami derűs, nyugodt álomban.